

2.

Ležím u vody a vím jedno – miluji moře. Rekreaace u moře je nejlépe strávený čas v životě. Miluji moře a miluji pláže. Najít správnou pláž je skoro to samé, jako najít ropu. Neskutečně to obohatí. Naše pláž je jedno velké ropné naleziště. Ležíme v lesíku ve stínu borovic. Asi dva metry pod námi je pruh oblázků, které omývá křišťálová voda, lehce tyrkysové barvy. Sluneční paprsky dopadají na pláž a barví do zlata těla rekreantů. Ta krása ze mě dělá poeta. Hlavně krása té šťabajzny u toho velkého šutru. Docházím k názoru, že opalování je velmi zdravá věc – tedy když je osoba opalující se ženského, mladého, nahatého pohlaví. Jak slunce putuje nebeskou bání, paprsky mění úhel dopadu a slečny rotují směrem k paprskům. Jak říkám...stává se ze mě poet. A nejen ze mě.

„Až budu chtít jít do bungalovu, budou mě asi muset vykopat“ říká Jirka „Asi jsem se přikolíkoval až do Guatemaly.“

„Kdybych se teď otočil na záda“ přidává se Zdeněk „Zabiju s ním veverku támhle na té větvi!“

Já se k hovoru nepřidávám. Nemohu mluvit, mám ztuhlé obličejové svaly, protože krev z lícnic se přelila do spodní části těla. Přibíhá Petra a volá:

„Pojďte do vody lenoši a nespěte celý den!“

Holka u toho kamene si sedá a maže se opalovacím krémem. Maže si vše a sundává si i spodní díl bikinek. Vrchní ani snad nikdy neměla. Zdeněk – manžel Petry zaúpí:

„Nikam nemůžu, asi jsem právě propíchnul krtka!“

Jirka šeptá se zpoceným čelem:

„Jestli se budu muset zvednout, a Irena to uvidí, dojde jí to a nakrmí s ním ryby. A věřte tomu, že budou mít tejden co žrát!“

Já dělám, že spím. A možná ani nelžu. Krev z mozku je pryč a mozek bez zásobování kyslíkem je vlastně spící mozek. Jediné, co mě trochu prozrazuje, jsou moje vytřeštěné oči a vykloubená čelist.

Naštěstí slečna asi po půl hodině odchází na oběd a my můžeme jít do vody. Vstáváme a zahrabáváme nenápadně nohou krátery v zemi. Musíme pospíchat, než se ta dotyčná vrátí, aby nás nezastihla v moři. Voda je tu fakt čistá a spousta lidí tu šnorchluje. Neraď bych dostal

zásah harpunou při lovu nějakým potápěčem. Možnost záměny mého příslušenství s mořskou murénou je vysoce pravděpodobná...tedy v době opalování té děvy.

Večer jdeme na pivo. Tento nápoj tu vychází asi na padesát korun a je mi to fuk. Já mám tu výhodu, že když utratím stovku, jsem opojený alkoholem tak, že půjdu domů po čtyřech. Vrchní přináší nápoj a staví ho před nás. Má žena vezme mé velké pivo, dá ho před naši dceru a já dostanu její malé.

„Co to děláš?!“ vyhrknu „Dominice je šestnáct a mně čtyřicet pět...přeci nezletilec nebude konzumovat více než já!“

„Našemu nezletilci v tomhle vedru pivo nic neudělá, tobě zabije hlavu.“ Odporuje žena.

„V této zemi mohu vypít dvě až tři piva a řídit automobil!“ oponuji rodinnému žaláříku.

Má milovaná ztuhne a promluví až po pěti minutách. Nemluví ke mně, ale ke všem:

„Ježiši, pomozte mi ho hlídat. V téhle nezodpovědné republice může ten můj trouba jezdit autem ve stavu absolutní mozkové alkoholové degenerace! Po třech pivech není schopnej řídit vlastní dýchací proces a on by chtěl řídit auto!“

Chlapi by měli držet pohromadě, ale to bych musel mít za kamarády muže a né proradné hajzly. Od této chvíle jsem neustále pod kontrolou a pivo mi nosí v nádobce na tatarskou omáčku. Večer na terase grilujeme. Přivezli jsme totiž s sebou neskutečné množství potravy v obavě, že zdejší ceny jídla jsou pro českého turistu nezaplatitelné. Máme zásoby pro měsíční přídělý menšího vojenského útvaru a ceny v restauracích jsou vesměs stejné jako u nás. Ovšem porce dvojnásobné. Nějaká zlolajná pomlouvačná propaganda způsobila, že chcípáme na absolutní přežrání. Sedíme a vyloženě žereme česká stehýnka a křidélka. Tu do toho říká Roman:

„Je to dobrý, ale nepříhodíme k tomu nějaké – jak se říká – mořské plody?“

V té chvíli se nakloní má milovaná přes stůl k Petře a nějakou nešťastnou náhodou jí vypadne z talíře čerstvě vyndané, horké kuřecí stehýnko na Romanovi trenýrky. A kdyby jenom stehýnko, navíc i asi půl litru horkého omastku.

„ÁÁÁ!... zařve Roman, a tak jako zařval Á, zařval i B a ostatní písmenka abecedy. Ale to Á vesměs převládalo.

„Promiň, nějak mi to vyklouzlo.“ Omluvně s úsměvem zašvitoří má žena.

Švitoří zbytečně, kamarád právě seběhl asi dvacet schodů z našeho patra a mizí směrem k chladivým vlnám.

Iveta – Romanova žena – se na moji drahou polovičku tázavě zadívá:

„Co když se mu to ugrilovalo?“

Má drahá odpoví otázkou, tak jak ženy většinou odpovídají:

„A myslíš že s grilovaným přinese domů míň peněz, nebo víc, když nebude mít proč utrácet za ženský?“

Iveta se zvedne, přihodí dřevěné uhlí do grilu a prohodí:

„Možná mu to cáklo jen na nohu.“

Přitom dá na gril do běla rozžhavený kotlík s mastným gulášem.

„Možná bude potřebovat trochu gulášku, až se vrátí.“ Šeptá si víceméně pro sebe a jde si sednout zpátky k nám. Jirka, Zdeněk i já vyskakujeme, zbytek křidélek a stehýnek odnášíme do popelnice a přinášíme z lednice zeleninový salát.

„Přece se v tom hice, nechcete cpát horkým masem?!“ varuje Jiří.

„Láďa zeleninu nežere!“ hrubě oznamuje má žena, „Iveto podej mi trochu toho guláše...“

Vrhám se k míse s lupením a jiným plevelem, naběračkou si šťouchám pochoutku do pusy a volám na Ivetu:

„To nech pro Romana, na salátek jsem se těšil, co jsme přijeli!“

Jirka a Zdeněk následují mého příkladu a nechtějí ani slyšet o něčem vařeném, smaženém či grilovaném. Sedíme dlouho do noci a Roman se nevrací. Možná bychom ho měli jít hledat...ale v tom horku co je musíme správně nastavovat priority. A hlavním bodem dovolené je odpočinout si a né chcípnout v uličkách sálajících horkem. Nechápu, jak v noci může být takový hic. A to mi všichni říkali, než jsme odjeli: u moře je úplně jiné horko než u nás...tam je to příjemné a osvěžující“. Houby, jsem u moře a příjemné a osvěžující je to pod mřížkou klimatizace. Nebo u otevřené ledničky.

Jdeme spát, ale v noci mě budí obrovská rána. Asi erupce, napadne mě, třeba jsme na úpatí sopky a ta právě začala chrlit lávu. Tím by se vysvětloval ten neskutečný hic i v noci. Vyjdu na terasu. Vybuchovat

sopku jsem ještě neviděl a nerad bych to prospal. Na terase potkám Romana.

„Tak jak?“ zeptám se na případné škody.

„Tak tak že jsem o něj nepřišel. Chytlo to břicho a spařilo porost.“

„Vidíš, vidíš,“ poučím ho „alespoň si dáš příště pozor, co servíruješ mé ženě!“

Zmateně kroutí očima a pak z něj vypadne: „To jako že to nebyla nehoda?“

Pokývám hlavou a odsouhlasím: „To byla vendeta za ty škeble, co jí v noci donutili spát s hlavou v záchodové míse.“

Romanovi to konečně dochází, začíná panikařit: „Ještě tu spolu budeme bydlet tejden...ježiši já nevydržím tak dlouho nespát. Musíme postavit hlídky!!“

Uklidním ho: „Hlídky stavit nemusíme a ty, pokud tedy můžeš, postav toho svého hlídače a jdi za svou ženou, protože Iveta celý večer udržovala rozžhavený gril. Asi se inspirovala od Moniky a objevila tvoji slabinu.“

Roman se usměje a říká: „S rozžhaveným grilem si nemusíme dělat starosti. Právě jsem ho zavraždil z terasy dolů.“

Jdu spát. Došlo mi, že atrakci ve formě výbuchu sopky neuvidím a nerad bych, aby na mě někdo svedl, že jsem ten železný gril hodil na ulici já.

Další den je programově podobný jako všechny ostatní. Jde se na pláž opalovat a dělat dírky mezi borovice. Naše holky chytají bronz na pláži, my ležíme v lesíku ve stínu borovic a kocháme se scenérií moře. A téma svlečenýma holkama v něm...nebo spíš před ním. Přichází k nám Roman:

„Proč tady furt tvrdnete v lese, pojd'te na pláž!“

„Nemůžeme“ oponuje Jirka

„A proč?“ nechápe Roman

„Řekl si to sám...tvrdneme!“ stručně odpovíme.

„Lehni si k nám a uvidíš“ radí Zdeněk.

Roman si natáhne ručník a lehá si. Rukou mu nenápadně ukazují k velikému šutru. Slečna, co tam leží každý den, nezklame. Maže se opalovacím krémem a natáčí, aby se co nejvíce opálila. Ted' si patrně chce vylepšit opálení vnitřních orgánů...nemá na sobě vůbec nic.

Další o kus dál napravo má malilinkaté kalhotky, které jí evidentně obtěžují, a tak si je neustále shrnuje. Roman se začíná zvedat.

„Ty jdeš pryč, tobě se to nelíbí?“ ptám se.

„Nikam nejdu.“ Zašeptá a nemůže odtrhnout oči od krás pláže.

„Tak proč se zvedáš?“ ptá se Zdeněk.

„Já se nezvedám, to jsem jenom narazil dole na kořen té podělaný borovice, co pod ní ležíme!“

Chápeme a Roman si přelehává na místo s měkčím podkladem.

Večer máme od našich žen naplánovaný program. Jedeme do nedalekého městečka. Náš bungalov je totiž ve vesničce, kde nejsou takřka žádné obchody, což naše manželky rekreačně neuspokojuje. Před cestou se najíme z našich neubývajících zásob.

„Jedeme!“ zavelí Petra.

Vstávám a Zdeněk se mnou.

„Nikam nejdu“ zahlásí Jirka.

„Já taky ne, jsem přežranej, že nesejdu schody k autu.“ chytá se vzpoury Roman.

„Machrujou, protože si myslej, že když je mrtvej gril nic se jim nemůže stát!“ odhadne Zdeněk.

Petra se podívá na Ivetu a Irenu, jejich manželky a zasyčí: „Zjednejte nápravu!“

Podívám se na svoji ženu, v naději že bych se mohl přidat na stranu vzbouřenců, ale uvidím její sevřenou ruku, jak naznačuje gesto palcem dolů. Nejsem debil a vím, co to znamená. Vybíhám první ven a volám:

„Děláte chybu, městečka jsou tu krásná a je škoda je nepoznat!“

Irena a Iveta jedou s námi a já po cestě řeším dilema. Je lepší žít o nějaký čas déle, nebo umřít v noci ale mít před sebou pět – šest hodin absolutní svobody v ráji se svlečenýma holkama...

Městečko je opravdu docela pěkné a jsem rád, že jsem ho navštívil. Zdeněk je také moc a moc rád. Roman a Jirka jsou momentálně asi ještě radši, že ho nenavštívili, ale to je přejde, jen co se vrátíme. Předehru už mají vypracovanou. Obě opuštěné manželky stojí ve zlatnictví a kupují si cenově velmi výhodné náramky. Cenově velmi výhodné pro arabského šejka. Jirka není šejk, ale je tolerantní. Roman je se svojí ekonomickou povahou v této chvíli umírající kardiak. Zbytečně se dřel s tím grilem. Tomu se říká mantra...když máte

určeno, že zemřete, odvrátit je to zhora nemožné. Zajdeme si ještě na pivo, potom na zmrzlinu a neustále chválíme náramky. Jelikož nepatří našim manželkám, jsou opravdu hodny chvály.

Když přijedeme zpátky do našeho bydlení, kluci leží u televize a chlastají pivo. A jen co nás uvidí, nahodí úsměvy jako by vyhráli v loterii naše auta.

„Tak jaký to bylo?“, směje se Roman.

„Jsem moc rád, že jsem jel“ říká s klidem Zdeněk „zabavil jsem romanticky svoji ženu a ušetřil tři tisíce.“

„Také nedám na dnešní výlet dopustit“ přitakám „večer s mojí milovanou zachránil dovolenkový rozpočet.“

Přichází Irena a běží k Jirkovi:

„Hale medvídku, že mi sluší?!“ a strká mu pod nos ruku s náramkem.

Medvídek, kdyby byl opravdu medvídek, sekne tlapičkou a nadělá ze své ženy plátky. Medvídek je ale enormní klid'as, a tak jen zavrčí něco ve smyslu – miluji tě. To že jí před koupí náramku miloval o mnoho víc, diplomaticky nedodává.

Do místnosti se pomalu šourá Iveta. Když jsme byli daleko od Romana, byla statečná, jako má milovaná. Takhle tváří v tvář se nějak hrdinství vytratilo.

„Ruku!“ zařve zesinalý Roman.

Iveta zpoza zad pomalu vytahuje paži a místnost ozáří kamínky z jejího skvostu. Mají sílu laserového děla. Roman je právě zasažen. Krev mu obíhá v těle rychlostí tří set kilometrů za hodinu. Ona nečeká, až její manžel exploduje a vybíhá z místnosti. Roman za ní.

Jdeme spát. Jsme v cizí zemi a neznáme dopodrobna její trestní řád. Jestliže jsem svědkem vraždy a nezabráním jí, možná mě budou brát jako spolupachatele. Až do rána máme jistotu, že jsou oba živí. Chvíli se nad městečkem vznáší hlas jeho, chvíli hlas její. Cvrkády se až do rána neodvážily ani cvrknout. Museli si pacičkami držet ouška, aby jim nepukly hlavičky.

Ráno se vzbouzíme do klidu a míru. Cvrkády už jedou ve starých kolejích. U snídane je i Roman s Ivetou a oba živí. Živí, ale potichu. Komunikační embargo. Nasnídáme se a jdeme k vodě. Iveta vychází z bungalovu s brýlemi, šnorchlem a ploutvemi. Vypadá jak prchající vodník ze znečištěné přehrady. Roman je o něco napřed, a tak se jí ptáme proč ten převlek.

„Musím jít s Romanem šnorchlovat. Kdybych se dlouho nevracela, ležím na dně moře.“

A opravdu. Jen dorazíme na pláž, oba se vrhají do vln. Roman šnorchluje rád, to víme. Čumí pod vodu a obdivuje rostlinky, škebličky a rybičky...prostě všechno, co je zadarmo. Pod vodou nejsou obchody a jiné životní katastrofy. Iveta plave vedle něho a snaží se trúbkou v puse vyplivávat slanou vodu, která jí každou chvíli topí. Když se její muž nedívá, švindluje, zvedá hlavu a dýchá bez šnorchlu. Asi po dvou hodinách dostává deset minut osobního volna. Jde na pláž a shání cigaretu. Prosolené plíce jí nedělají dobře. Holky u vody nemají cigarety u sebe, a tak jde k nám. Ležíme pod borovicemi a esteticky se vzděláváme.

„Asi se dneska ušnorchluju k smrti. Už jsem vdechla dvě mrňavý rybičky a jednu chobotničku.“ Postěžuje si. „Nemáte tu náhodou cigára?“

„Jó, tady v té tašce“ říká Jirka.

Iveta se sehne a uvidí, jakým směrem se rekreujeme. A všimne si i Romanova ručníku s důlkem uprostřed. Zrudne a zavrčí tak, až ji z plic vyskočí ta chobotnička:

„Tak já, jak debil, kvůli náramku brázdím moře s ksichem pod vodou a ten hajzl tu s váma očumuje jiný ženský!“

Vdechne na dva šluky zapálenou cigaretu a běží k vodě.

„Tak, teď to praskne a nás za pár měsíců někde v Africe vyvrhne golfský proud nafouklé a ožrané od krabů.“ Smutně rezignuje Zdeněk.

Ale Iveta míjí naše manželky a běží do vln. Má tolik energie, že ty se rozestupují a dělají před ní pěšinku. Něco takového jsem viděl jen jednou, ve filmu, když zfilmovali bibli. Dobíhá k Romanovi a ten zavolá:

„Zapomněla sis ploutve a šnorchl, tak pro ně maž zpátky!“

Ona ale z ničehož nic vyroste před očima, vyskakuje nad vodu přímo na Romanova záda a zatlačuje ho pod hladinu.

„A ty si zapomněl čumět na jiný ženský, hajzle šmíráckej!“

Když se přitopený manžel vynoří, vykope ho z vody a diriguje:

„A zašiješ tu díru v ručníku...a do toho lesa už ani nepáchneš!“

Apokalypsu na pláži nemůžou přehlédnout naše manželky a přichází na naši pozorovatelnou.

„Co to Iveta říkala o tom šmírování?!“ zaburácí takřka jednohlasně.

„Že na vás celou dobu koukáme a nemůžeme z vás oči odtrhnout.“ Zkouší to zachránit Zdeněk. Petra se otočí směrem k pláži a tam se dějí strašidelné věci. Ta baba u šutru se rozhodla ochladit průvanem skrz tělo a dvě další jen v kalhotkách hrají něco s míčem. Pět balónů ve vzduchu. Zmenšuje se nám sebevědomí i všechno ostatní. Důlky už nejsou potřeba. Začínáme závidět skoro utopenému kamarádovi na pláži. Bude tam nahoře, mezi obláčky dříve než mi a prakticky bez mučení. Pod dozorem Petry odcházíme do domácího vězení, a ještě dýchajícího Romana táhneme s sebou. Iveta se šla uklidnit do restaurace luxusní večeří a má milovaná s Irenou na pláži něco kují. Asi hledají nejlepší místo na masový hrob.

Večer jsme svoláni na terasu. Není omluven ani Roman, který při každém druhém výdechu vypouští mořskou vodu jako plejtvák.

„Zítřka za kuropění jedeme na rodinný výlet lodí po okolních ostrovech!“ oznamuje Irena. „Pojedeme bez výjimky všichni, protože výlet byl drahý a nehodláme plýtvat. Padlo na něj všechno vaše kapesné, Roman dokonce musel prodat ploutve, brýle a šnorchl, aby svou část uhradil“ říká, a přitom se dívá na souhlasně pokyvující Ivetu.

„Na loď si s sebou nikdo neponese alkohol a to ani ve formě nealkoholického piva“ pokračuje a očima přejede na spokojenou Moniku, její ženu. „A teď spát ať máte ráno sílu na zítřejší nošení tašek s nákupy.“

Rozcházíme se a uleháme do postelí. Okolo půlnoci mě vzbudí silný úder. Bohužel to není vysvobozující infarkt, přichází to zvenku. Jdu na terasu, podívat se co se děje. Přes zábradlí vidím Romana, jak po schodech nahoru vláčí těžký litinový gril. Vracím se do ložnice a tam se vzbouzí má žena:

„Nemáš kam uprchnout, klíčky od auta mám pod polštářem.“ Zašeptá a klidně spí dál. Celou noc se převracím a nemohu spát. K ránu spustí opět cvrkády. Vstávám a беру si prášek na bolení hlavy. Doufám, že mi před naloděním nebude žena dělat drogový test a nepozná ten ibalgin. Na terase už sedí Zdeněk. Něco tam kutí. Jdu k němu.

„Hale, na co jsem přišel.“ Ukazuje na stůl. Je tam nějaký mrňavý brouček.

„Nevím, co to je“ říkám „ale tenhle prcek je mi na ho.... Jó, kdyby si chytil kobru, tak ta by se mi hodila. Pod peřinou mé milované by vyřešila spousty manželských neshod.“

„Cikáda.“ Oznámí kamarád stroze.

Jsem překvapený. Takový malý prevít a udělá bordel jak zadřené ložisko na důlním bagru. Když chvíli mlčíme, cvrkáda ztratí zábrany a spustí bengál. Zdeněk vezme láhev s olejem a malilinkato na ni kápne. Cvrkáda se lekne a ztuhne. Po chvíli ale otrne a začne opět šmidlat nožičkami...a ono nic. Namazaná cvrkáda necvrká.

„Stačí večer všechny naolejovat a bude klid.“ Uzavírá objev kamarád. Tak už se začíná projevovat stres, pomyslím si. Zdeněk je automechanik a zbláznil se alespoň ve svém oboru. Jestli to potrefí i mě, konstruktéra, budu muset cvrkádu rozebrat a udělat na ni výkresy.

„Láďo, kde se flákáš?!“ ozve se hlas mé ženy z ložnice.

„Neflákám se lásko, pomáhám Zdeňkovi s prací!“ zděšeně odpovím, беру olej a vybíhám na zahradu namazat ty cvrkající šmejdíky, aby mi nebudili manželku.

V sedm nula nula jsme nastoupeni před ubikacemi s taškami a čekáme, až si nás ženy rozeberou. V sedm třicet čekáme na molu, až připlave naše plovoucí cela. Po čtvrt hodince přijíždí a situaci začínáme vidět růžověji. Naše drahé polovičky nebudou mít šanci nás dlouho trápit, protože to, co přijelo, nás všechny deset minut po nastoupení pohrbí na dně zátoky. Postavit vedle nás Bludného Holanďana, ztratí image strašidelné lodi a stane se z něj romantická gondola pro zamilované páry. Když vyjedeme, poznáme, že jsme v pohybu jen podle pomalu se vzdalujícího mola. Asi je kapitán ostražitý puntíčkář a nechce vzdouvat vlny v blízkosti pobřeží. Po půl hodině plujeme nezměněnou rychlostí. Slunce svítí na naše hlavy a někteří z pasažérů si lehají na zem a schovávají se pod lavice. Pár zoufalců – a já mezi nimi – vylézáme po schůdkách na střechu v očekávání svěžího mořského větríku. Slunce se plnou silou opře do mé lebky a tlak rozpínajícího mozku mi šťouchá ven oči. Skoro mrtví dojíždíme do písčité laguny. Musíme si vystoupit a obsadit pláž. Abychom si užili opalování. Doplazím se pod strom a padám do komatu. Zdá se mi sen, jak spím v mikrovlnné troubě a někdo ji neustále zapíná. Vzbouzí mě má žena.

„Pojď, jdeme na pivo.“ Říká.

Nezvedám se, vědom si včerejšího zákazu. Je mi jasné, že mě právě zachvátila fata morgana a jen se těším, jak ve snu odejdu a budu pít chladivý mok.

„Neblbni a pojď“ opakuje přízrak.

To mám ale vytrvalou halucinaci, pomyslí si, když tu do mě halucinace kopne. Fakt to bolí a mně dochází, že je to realita a ne blouznění. Odcházíme do nedaleké restaurace a já dostávám studené pivo.

„Jestli se to tvoje spolubojovnice dozví, půjdeš před pedagogický soud.“ Varuji moji drahou polovičku. Ta se jen pousměje a říká:

„Neboj, to šmírování ti samozřejmě jen tak neprojde, ale chci pnout tě nenechám – na vdovu jsem moc mladá, víš?!“

Mám ji rád. A když dopiji pivo, prozrazuji, že po chvílích jsem na té pláži šmíroval i ji. Asi jí to opravdu potěší, protože mi nenápadně vrací třetinu dovolenkového kapesného. Na lodi, když sedím s ostatními kamarády a naše ženy jsou na střeše plavidla, zjišťuji, že část kapesného dostal i Jirka a Zdeněk. Roman je v depresi. Nedostal nic. Naopak. Když se chtěl na pláži převléci do plavek, Iveta mu je vytrhla z ruky a obratem vyměnila za pivo s nějakým místním šmelinářem. Když se chtěl její zdrcený manžel obléci zpátky do šortek, sebrala mu všechno oblečení se slovy:

„Když tě baví koukat na nahatý lidi, máš šanci čumět na sebe, jak dlouho chceš...padej na pláž!“

Hodinu ze sebe dělal Roman u vody debila a málem ho sbalil nějaký homosexuál. Před nechtěným pohlavním stykem ho zachránila až lodní siréna svolávající nás na palubu.

Další zastávka měl být romantický ostrov. Možná kdysi, v dávných dobách, když neexistovaly supermarkety a módní salóny byl ostrov oblíbenou atrakcí. V dnešní moderní době to bylo místo vyhnanství a trestu vzpurných manželek. Nikde obchody, žádné stánky a tržnice, jen u břehu jedna šíleně předražená restaurace. Naše manželky běhaly s nákupními taškami zběsile uličkami a psychicky strádaly. Když jsme se sešli na lodi, náš trest byl prakticky zapomenut. Všechny stály frontu na uškrcení kapitána naší bárky. Ten musel bohužel připustit, že nejbližší obchody jsou ve vesničce, z které jsme vyjeli. To že mořský vlk přežil, byla zásluha železných dveří řídící kabiny. Byly

sice na pár místech promáčklé a v jednom místě nehty proříznuté, ale jeho život ochránily.